

teixes idees, la qual cosa ha fet que es sotmetessin a tota mena d'exigències sense protesta, i que nosaltres ara les paguem.

Conseqüència de tot això ha estat que els seus serveis hagin estat poc remunerats, que el metge es passés la vida entera, salvades rares excepcions, treballant com un negre per arribar a viure, que invertís gratuïtament les seves energies anys i anys per a fer-se una clientela, i arribés a vell sense haver-se-la feta la major part de les vegades.

I, com que en general el que no es paga no s'estima, el metge era tractat en molts casos com a vertader pària. La necessitat portava la lluita entre nosaltres, la poca delicadesa en nostres relacions, el menyspreu dels que ens tractaven i la submissió consecutiva als cacics per part dels metges rurals, i a tota classe d'empreses que explotaven els nostres serveis en totes parts.

No cregueu que exageri. Tenim la beneficència, per exemple, que ha d'ésser una funció social i quasi sempre recau totalment damunt les espatlles dels metges. Es tracta de fer un hospital, un dispensari o una clínica per a pobres. Amb tot es pensa, a tothom es paga religiosament menys al metge, que no se'ls paga gens o irrisòriament, sens comptar que el metge malgrat que, com a ciutadà, contribueix com qualsevol altre a les càrregues de la beneficència, com a tècnic té els mateixos drets que tenen tots els altres ciutadans.

En tots els altres rams sempre resulta que el metge és el més mal pagat. Passeu revista de totes les esferes socials, des de l'Estat que ens obliga a alguns serveis gratuïts, sense cap consideració quan es tracta d'exigir-nos els tributs, a les Diputacions i Municipis, i compareu les retribucions dels metges amb les dels altres tècnics i sempre trobareu, en general, que les primeres són baixes notablement en relació a les segones.

Fa dos o tres anys tingué lloc en aquesta ciutat mateixa una Conferència oficial per a l'establiment obligatori del segur obrer sobre malalties, i el que us dirigeix la paraula tingué de protestar iradament en nom dels metges, de que es volgués, com pretenien, basar aquest segur sobre el nostre sacrifici. Aquesta protesta causà l'estupefacció d'algun sociòleg, qui trobava molt natural aquest sacrifici, sens el qual no era possible el segur, segons ell.

Si anem seguint, trobarem que multitud de societats de segurs d'accidents que, assegurant els

patrons del deure d'assistir llurs obrers, feien i fan encara algunes grans negocis damunt les espatlles dels metges, ja pagant una misèria pels seus serveis, ja explotant sens raó els prestats en els hospitals gratuïtament o molt mal retribuïts.

I el mateix podem dir de la immensa majoria de Mutualitat i empreses particulars quasi sense excepció.

A tal extrem arriba l'abús, que fins particularment, no hi ha metge que no s'hagi trobat multitud de vegades invitat per algun senyor o senyora, més aviat senyora que senyor, a visitar de franc algun malalt pobre a qui es creia fer una caritat, quan era el metge en rigor el que la feia, i quan el lògic seria dir: "visiti'l i posi al meu compte els honoraris".

Aquest era el vertader estat al moment de fundar el Sindicat.

No us penseu que els metges rebutgem el concepte de sacerdocí, ans bé l'acceptem en el sentit d'assistir amb veritable caritat cristiana els nostres germans desvalguts. En això donarem sempre l'exemple; ens trobaran sempre a primera fila. No hi ha cap metge que no s'hagi trobat multitud de vegades que, en lloc de cobrar honoraris, haurà tingut de donar diners per a comprar aliments i medicines. Això ho hem fet i ho seguirem fent. Però una cosa són els casos aïllats i espontanis i l'altra és l'explotació per sistema.

Doncs, bé, quelcom s'ha aconseguit millorar amb la intervenció del Sindicat. Però la feina és molt llarga i totjust som al començament.

Demés, aquesta feina ens ha estat interdicta. El poder ens ha eixelat, no perquè la nostra feina fos il·lícita, no; sinó perquè entén que l'ha de fer el Col·legi oficial.

El Sindicat compareix avui davant la societat catalana per a confessar les seves faltes, si en tingués, que no se'n troba cap de què penedir-se; així com a sincerar-se de les acusacions de què ha estat objecte.

El Sindicat, en contra del que s'ha pensat i dit, no ha estat egoista, no s'ha limitat a defensar els interessos dels metges, ho deia en els Estatuts suprimits, que tenia també per objecte "l'ennobliment de la funció social de la classe mèdica", la qual cosa havia de resultar en profit dels malalts i clients.

Es més, el Sindicat no ha volgut mai més que allò que és just, amb lo qual als metges ja els sobra. El seu lema ha estat sempre, i així l'ha